

Όσοι λένε ότι η πόλη έχει τόσες ομορφιές ψεύδονται

Ο συγγραφέας μιλάει για το νέο του πεζογράφημα, στο οποίο περιγράφει μια κοινωνία χωρίς οικογένεια, θρησκεία και εργασία

Ο συγγραφέας Σωτήρης Δημητρίου (αριστερά) και ο σκηνοθέτης Νίκος Παναγιωτόπουλος, ο οποίος μετέφερε στον κινηματογράφο το αφήγημά του «Τα οπωροφόρα της Αθήνας», φωτογραφημένοι παλαιότερα για «Το Βήμα»

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Η σιωπή του ξερόχορτου

Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, 2011, σελ. 85, τιμή 7,50 ευρώ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ
ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΚΟΥΖΕΛΗ

«**Ε**χει παραγίνει το κακό», μου λέει ο Σωτήρης Δημητρίου, «είμαστε παντού δακτυλοδεικτούμενοι». Μόλις επέστρεψε από τις Βρυξέλλες, όπου συμμετείχε στην παρουσίαση της ταινίας του Νίκου Παναγιωτόπουλου, βασισμένης στα δικά του «Οπωροφόρα της Αθήνας». «Είμαστε σε όλα τα δελτία ειδήσεων, τα οποία όμως καταλήγουν με το δελτίο καιρού. Βλέπουν οι Ευρωπαίοι έναν ήλιο πάνω από την Ελλάδα. «Πάλι ήλιο έχουν αυτοί;» λένε τότε και ηλεύουν».

Τη φύση και τη χαρά της ζωής υμνεί στο νέο του πεζογράφημα *Η σιωπή του ξερόχορτου* (εκδόσεις Πατάκη, 2011). Σπίνει μια κοινωνία στην οποία οι ελευθερίες της ιδεώδους πολιτείας του Πλάτωνα και της Ουτοπίας του Τόμας Μορ διευρύνονται στο έπακρο. Στην ευδαιμονική πολιτεία του Σουσαμυδαλόμουλου και της Πασατεμποσταροχαλαβδούς δεν υπάρχει οικογένεια ούτε χρήμα, εκλείπουν ο φόβος του Θεού και του θα-

νάτου, η εργασία περιορίζεται στο ελάχιστο, η εκπαίδευση δεν είναι καταναγκαστική, ο έρωτας ρέει ελεύθερα.

Αν το αφήγημα, το πιο πνευματώδες και ευφρόσυνο της πεζογραφικής του παραγωγής, διαβάζεται ως προσπάθεια παράμυθιας σε καιρούς χαλεπούς, αυτό δεν έγινε σκόπιμα, μου εξηγεί ο συγγραφέας. «*Τα ίδια θα έγραφα ακόμη και αν ζούσαμε στις συνθήκες των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Το αφήγημα εκφράζει όμως την πρόθεσή μου να ξεφύγω σιγά-σιγά από τη σοβαροφάνεια. Κάνει κακό και στον γράφοντα και στον αναγνώστη. Ας γίνουμε πιο ανάλαφροι, η ζωή έχει μεγάλο βάρος η ίδια, ας μην το επεκτείνουμε και στη λογοτεχνία.*»

■ Ποιο είναι για εσάς το μείζον ζητούμενο σε μια σύγχρονη ουτοπία;

«Η ελάχιστη νομή της φύσεως. Επειδή η φύση μάς φαίνεται ανυπεράσπιστη δεν σημαίνει ότι κάποτε δεν θα πάρει την εκδίκησή της. Για να μην κινδυνολογώ όμως, ακόμη και αυτό να μη γίνει, καλό είναι για πθικούς λόγους να αφήσουμε

τη φύση στην πουχία της. Και αυτή θα ανακουφιστεί και εμείς θα απαλλαγούμε από τα τόσα μηχλημπίδια που παράγουμε».

■ Πρώτη μέριμνα κάθε ουτοπικής κοινωνίας είναι η κατάργηση της οικογένειας. Γιατί;

«Διότι αποτελεί ένα πολύ κλειστό κύκλωμα το οποίο είναι μήτρα κακών. Λόγω της πολυχρονικής κοινής στέγης συνδεόμαστε παθολογικά και ταυτιζόμαστε με πέντε ανθρώπους και αδιαφορούμε, με διαβαθμίσεις, για τους εκτός οικογενείας. Η οικογένεια αφαιρεί κάθε ικμάδα του συναισθήματος προς τους άλλους, το συναισθήμα αυτό καταλήγει ψεύτικο, για να μην πω ότι είναι συγκαλυμμένη κακεντρέχεια. Δεν υπάρχει κοινωνική ειρήνη, κατά τη γνώμη μου, επειδή υπάρχει οικογένεια».

■ Δεύτερη ελευθερία που προσφέρει αυτή η πολιτεία στους κατοίκους της είναι η απαλλαγή από τη θρησκεία και τον φόβο του Θεού. Εσείς σε τι πιστεύετε;

«Προσπαθώ να εκβιάσω τον εαυτό μου προς την πίστη για λόγους συμφέροντος, γιατί στη μεγάλη ανηφόρα η άλογο πίστη

σε σώζει. Λες ένα "ήταν θέλημα Θεού" και ανακουφίζεσαι, όπως έλεγαν παλιά οι γυναίκες του χωριού. Οι θρησκείες πλέον έχουν καταλήξει μορφή εμπορίου και ποδηγετούν τις ψυχές ενοπείροντας τον φόβο. Είμαι αγνωστικιστής, αισθάνομαι όμως απόλυτο σεβασμό για τους ιπγαία θρησκευόμενους».

■ Τρίτη ελευθερία είναι η απαλλαγή από τον καταναγκασμό της εργασίας...

«Ναι, γιατί οι παραγωγικοί άνθρωποι με τη δραστηριότητά τους έχουν καταστρέψει τη φύση και τον εαυτό τους. Καταναλώνουν το πιο πολύτιμο αγαθό, τον χρόνο, προσπαθώντας να βγάλουν χρήματα. Μας έχουν πείσει ότι χρειαζόμαστε πολλά στη ζωή. Μεγάλη απάτη. Οι περισσότερες ανάγκες μας είναι επίπλαστες. Τα αγαθά που χρειάζεται ο άνθρωπος για να περάσει καλά μπορεί να τα εξασφαλίσει με δύο μεροκάματα. Πρέπει να επιστρέψουμε σε έναν πιο απλό τρόπο ζωής».

■ Συμβουλεύετε να κάνουμε την ουτοπία πραγματικότητα;

«Δεν εννοώ να ζήσουμε όπως στην ουτοπική κοινωνία που περιγράφω στο βιβλίο, ούτε και το επιθυμώ. Δεν ξέρουμε τι "φασούλια" μπορεί να προκύψουν από μια τέτοια κατάσταση. Οι ουτοπίες είναι ένα παιχνίδι, γονιμοποιούν τη φαντασία και πέρα από τη λογοτεχνική απόλαυση προσφέρουν το όραμα μιας καλύτερης κοινωνίας και μια ελπίδα ανακουφιστική για το μέλλον της ανθρωπότητας. Ας κάνουμε το 5% ή μόνο ένα από όλα που προτείνουν, θα ζούμε καλύτερα».

■ Την καλύτερη ζωή την εννοείτε αποκλειστικά στην επανασύνδεσή μας με τη φύση;

«Απόλυτα. Όσοι λένε ότι η πόλη έχει τόσες ομορφιές μάλλον δεν έχουν επαφή με τον εαυτό τους ή ψεύδονται. Όλοι οι άνθρωποι έπειτα από μια βουτιά στη θάλασσα ή μια βόλτα στο δάσος ξεχνούν τις μικροεμμονές τους, αισθάνονται, με έναν τρόπο μαγικό, ότι οι μεγάλες στενοχώριες τους γίνονται ελαφρύτερες. Γιατί; Επειδή κι εμείς είμαστε Φύση και όταν βρισκόμαστε στο φυσικό περιβάλλον γίνεται εναρμόνιση ημών και της Φύσεως».

ΦΩΤΟ ΓΡΑΦΙΑ: ΠΑΡΤΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ